

Sygn. akt IV CSK 789/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa 216/15,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 500 (pięćset) zł z tytułu częściowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację powoda A. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 10 września 2014 r., którym oddalone zostało jego powództwo o zapłatę skierowane przeciwko P. S.A. w W.

W skardze kasacyjnej, opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., powód uzasadnił wnioszek o przyjęcie jej do rozpoznania „potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i 2 k.c. i art. 415 k.c. w zakresie podstaw

przyznania dalszego zadośćuczynienia” oraz „wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na potrzebie rozstrzygnięcia, czy w procesie o dalsze zadośćuczynienie możliwym jest odmienne rozstrzygnięcie w przedmiocie przyczynienia się poszkodowanego do powstania lub zwiększenia szkody, aniżeli w poprzednim postępowaniu, w sytuacji gdy po zakończeniu pierwszego procesu sprawca szkody został prawomocnie skazany przez Sąd karny za popełnienie przestępstwa stanowiącego podstawę dochodzonego roszczenia”.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód nie wykazał powołanej w skardze przyczyny przyjęcia do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie przedstawiając argumentów przekonujących, że wymienione w skardze przepisy wymagają wykładni. Skarżący nie wykazał, że przepisy te budzą poważne wątpliwości, ograniczając się do twierdzenia, iż nastąpiła zmiana stanu prawnego, na tle którego Sąd Najwyższy dokonał uprzednio interpretacji tych przepisów. Twierdzenie to samodzielnie, bez dalszych wyjaśnień, nie wskazuje, aby przepisy te we wskazanym w skardze zakresie wymagały obecnie wykładni, ponadto ich wykładnia nie wywołuje trudności, które wymagałyby wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, zwłaszcza w kontekście aktualnego orzecznictwa (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2013 r., I CSK 624/12, niepubl. i z dnia 28 stycznia 2015 r., II CSK 182/14, niepubl.).

Skarżący nie wykazał także przyczyny, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., do czego konieczne było sformułowanie określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołanie przepisów prawa, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowanie argumentacji przekonującej o jego istnieniu na tle rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wskazanie, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.). Powód, ograniczając się do postawienia w skardze określonego pytania, stanowiącego wyraz jego wątpliwości, nie wskazał przepisów prawa stanowiących źródło jego powstania oraz nie przedstawił wymaganych argumentów prawnych mających przekonać o tym, że poruszona kwestia stanowi abstrakcyjny, istotny problem prawny, którego rozwiązanie wywołuje poważne trudności i wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Należy dodać, że rozstrzyganie kwestii związanych z przyczynieniem się jest bezprzedmiotowe w sytuacji, w której nie zostało ustalone wyrządzenie nowej szkody podlegającej zadośćuczynieniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 102 w zw. art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.